

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 640/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátom, Farská 40, Nitra, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3Tos/132/2023 z 12. septembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. októbra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu sp. zn. 3Tos/132/2023 z 12. septembra 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že trestným rozkazom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 31T/116/2020 z 29. októbra 2020, právoplatným 19. novembra 2020, bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania úmyselného prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona účastiťvom podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní šiestich mesiacov, ktorého výkon mu bol podmienene odložený s probačným dohľadom na skúšobnú dobu jedného roka a ôsmich mesiacov. Zároveň mu bola uložená povinnosť spočívajúca v zákaze účasti na hazardných hrách, hrania na hracích automatoch a uzatvárania stávok, ako aj trest prepadnutia vecí špecifikovanej v trestnom rozkaze.

3. Okresný súd uznesením č. k. 31T116/2020-244 z 23. januára 2023 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) rozhodol tak, že podľa § 419 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 52 ods. 1 Trestného zákona sa sťažovateľ v skúšobnej dobe podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom okresného súdu

sp. zn. 31T/116/2020 z 29. októbra 2020, právoplatným 19. novembra 2020, neosvedčil a trest v trvaní šiestich mesiacov vykoná. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol sťažovateľ zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Predmetné uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 23. februára 2023.

4. O sťažnosti sťažovateľa z 28. júna 2023 podanej proti uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3Tos/132/2023 z 12. septembra 2023 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zamietol ako oneskorene podanú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje jeho predčasnosťou, nedostatočným odôvodnením a nezákonnosťou. V konkrétnostiach (takmer totožne so znením sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu) uvádza, že predvolanie na verejné zasadnutie a uznesenie okresného súdu mu bolo doručované na adresu [REDAKOVANÉ], na ktorej mal hlásený prechodný pobyt od 9. septembra 2020 do 31. decembra 2024, ktorý bol predčasne ukončený 31. augusta 2022, a teda sa na predmetnej adrese nezdržiaval. V kontexte uvedeného nadobudlo uznesenie okresného súdu právoplatnosť na základe fikcie doručenia, na ktorú neboli splnené zákonné požiadavky. Z predmetného postupu sťažovateľ neviní súd, keďže zistil, že ukončenie prechodného pobytu zabudla nahlásiť do registra obyvateľov matrika, čo však nemôže byť pričítané na jeho ťarchu či už v administratívnych, alebo v súdnych konaniach. Svoju povinnosť ohlásiť ukončenie prechodného pobytu príslušnej ohlasovni Mestského úradu Galanta si riadne splnil. V okolnostiach veci sa okresnému súdu vrátilo jeho uznesenie z 23. januára 2023 s poznámkou, že adresát (sťažovateľ) je neznámy, čo je v poriadku z dôvodu, že sa na predmetnej adrese už nezdržiaval, avšak z toho dôvodu je fikcia doručenia zásielky na dotknutú adresu nemysliteľná, na čo krajský súd neprihliadol, ale uviedol, že zásielka sa vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote. Na tomto základe podľa názoru sťažovateľa došlo „v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napádaného uznesenia, k porušeniu môjho práva na obhajobu pre nedodržanie § 292 ods. 4 Trestného poriadku“.

6. Sťažovateľ namieta, že krajský súd vydal rozhodnutie, ktorým porušil jeho právo na prístup súdu, keďže nedošlo k meritórnemu posúdeniu jeho sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu, pričom nebol upovedomený ani o konaní verejného zasadnutia, na ktorom došlo k jeho vydaniu (§ 292 ods. 4 Trestného poriadku). V konkrétnostiach uvádza, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia zameril na § 34 ods. 7 Trestného poriadku v tom smere, že sťažovateľ si vyhradil na doručovanie písomností adresu prechodného pobytu a nevysporiadal sa s tým či takéto ustálenie adresy pre doručovanie malo na účely fikcie doručovania trvať aj rámci postupu podľa § 419 Trestného poriadku. Namieta príliš extenzívny výklad § 66 ods. 3 Trestného poriadku. Konštatuje, že si je vedomý § 34 ods. 7 Trestného poriadku, avšak je toho názoru, že v čase doručovania upovedomenia o konaní verejného zasadnutia už nebol obvineným, ale odsúdeným (pôvodne vedené trestné konanie bolo právoplatne skončené). Tvrdí, že nemohol mať vedomosť o tom, že je voči nemu iniciovaný postup podľa § 419 Trestného poriadku, keďže sa nedopustil

žiadneho trestného činu. Z ničoho mu tak nevyplynula potreba oznámiť zrušenie prechodného pobytu okresnému súdu. Za arbitrárne považuje aj tvrdenie krajského súdu o účelovosti predloženého potvrdenia Mestského úradu Galanta.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bola zamietnutá (ako oneskorená) sťažovateľova sťažnosť podaná proti uzneseniu okresného súdu o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom z dôvodu, že v jej priebehu nevedol riadny život.

8. Sťažovateľom uplatnené námietky spočívajú v podstate v tvrdení o porušení jeho práva na prístup k súdu a práva na obhajobu z dôvodu meritórneho nepreskúmania sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu, ktorá bola nesprávne vyhodnotená ako oneskorene podaná. K predmetnému malo dôjsť v dôsledku nezákonne uplatnenej fikcie doručenia upovedomenia o termíne konania verejného zasadnutia a uznesenia okresného súdu, ktoré boli doručované na adresu jeho prechodného pobytu ukončeného už 31. augusta 2022.

III.1. K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 napadnutým uznesením krajského súdu:

9. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

10. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo na prístup k súdu. Slovenská republika, ako aj všetky jej orgány verejnej moci majú pozitívny záväzok aktívnym spôsobom zabezpečiť, aby práva a slobody garantované jej právnym poriadkom neboli oprávneným subjektom pod jej jurisdikciou len formálne garantované, ale aby tieto práva a slobody boli „prakticky a efektívne“ dosiahnuteľné. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch. Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom na poskytnutie ochrany v opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť (m. m. II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05, I. ÚS 115/2020).

11. O prípad porušenia ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu pritom môže ísť okrem iného vtedy,

ak by tento súd fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (II. ÚS 8/01), alebo by rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (I. ÚS 241/07), prípadne pokiaľ by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05), teda ak súdom zvolený výklad neprípustne postihuje niektoré zo základných práv sťažovateľa, prípadne opomína možný výklad iný, ústavne konformný alebo je výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný (pokiaľ je ústavne akceptovateľný), resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti. (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07). Princíp spravodlivosti („fairness“) zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

12. Kritériom pre rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, ktorou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a vo väzbe na to zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd. Nie každé porušenie zákonnosti má totiž za následok aj porušenie v rovine ústavnosti.

13. Ústavný súd zameral svoju pozornosť na zistenie, či skutkové a právne závery krajského súdu, na ktorých založil napadnuté uznesenie, neboli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a či toto napadnuté uznesenie je z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a či ním zároveň nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľa.

14. Po oboznámení sa ústavného súdu s obsahom napadnutého uznesenia je zrejmé, že krajský súd vyhodnotil sťažovateľovu sťažnosť podanú proti uzneseniu okresného súdu ako oneskorene podanú. Z obsahu spisového materiálu mal za preukázané, že sťažovateľ si vyhradil doručovanie písomností na adresu prechodného pobytu: [REDAKOVANÉ] (vyplývalo mu to zo záverečnej správy probačného a mediačného úradníka zo 4. októbra 2022, č. 1. 225, ako aj z ostatného spisového materiálu, napr. z doručovania trestného rozkazu vo veci). Krajský súd odobril postup okresného súdu, ktorý na predmetnú adresu doručoval sťažovateľovi zásielku s upovedomením o termíne verejného zasadnutia nariadeného na 23. január 2023 (ktorá sa mu vrátila s poznámkou „neprevzatá v odbernej lehote“, a uplatnil tak ohľadom nej fikciu doručenia) a následne aj zásielku s uznesením okresného súdu z 23. januára 2023 (ako na poslednú známu adresu). Pokiaľ sťažovateľ namietal, že krajský súd sa pri preskúmaní jeho veci zameral predovšetkým na § 34 ods. 7 Trestného poriadku, krajský súd konštatoval, že sťažovateľ bol v priebehu trestného konania poučený v zmysle § 34 ods. 7 Trestného poriadku (č. 1. 18) a na tejto skutočnosti nič nemení potvrdenie Mestského úradu Galanta z 21. júna 2023 o tom, že prechodný pobyt bol k 31. augustu 2023 ukončený. Spôsob doručovania uznesenia okresného súdu tak vyhodnotil ako správny. Zásielka s týmto uznesením sa okresnému súdu vrátila 17. februára 2023, v nadväznosti na čo krajský súd vyhodnotil lehotu na podanie sťažnosti proti nemu do 22. februára 2023. V dôsledku popísaného je sťažnosť sťažovateľa, ktorá bola podaná 28. júna 2023, oneskorená.

15. Sťažovateľ namietal, že rozhodnutie krajského súdu akcentovalo najmä zákonné ustanovenie § 34 ods. 7 Trestného poriadku, avšak v čase, v ktorom okresný súd postupoval podľa § 419 Trestného poriadku, už nebol obvineným, ale odsúdeným, a teda nemal povinnosť oznamovať

okresnému súdu skutočnosti v zmysle § 34 ods. 7 Trestného poriadku. Podľa § 34 ods. 7 Trestného poriadku obvinený je povinný na začiatku prvého výsluchu uviesť adresu, na ktorú sa mu majú písomnosti doručovať, vrátane písomností určených do vlastných rúk, ako aj spôsob doručovania s tým, že ak túto adresu alebo spôsob doručovania zmení, musí takú skutočnosť bez meškania oznámiť príslušnému orgánu; o doručovaní a následkoch s tým spojených orgán činný v trestnom konaní alebo súd obvineného poučí.

15.1. Ústavný súd sa na účel posúdenia predmetnej ústavnej sťažnosti (a tejto námietky) oboznámil aj so súdnym spisom vedeným pod sp. zn. 31T/116/2020. Presvedčil sa o tom, že v priebehu trestného konania vo veci samej bol sťažovateľ poučený o § 34 ods. 7 Trestného poriadku. Pokiaľ krajský súd v rámci posúdenia predmetnej veci akcentoval aj zákonné ustanovenie § 34 ods. 7 Trestného poriadku, je potrebné uviesť, že zároveň poukázal aj na iné následné okolnosti veci, ktoré mu vyplývali zo súdneho spisu (doručovanie trestného rozkazu, záverečnú správu probačného a mediačného úradníka), ktoré považoval za obdobne relevantné pre otázku doručovania. Zo súdneho spisu vyplynulo, že trestný rozkaz bol sťažovateľovi doručovaný na adresu jeho prechodného pobytu (nadobudol právoplatnosť 19. novembra 2020), sťažovateľ si ho riadne prevzal a podal proti nemu aj podanie, ktoré okresný súd nevyhodnotil ako odpor. Z obsahu záverečnej správy probačného a mediačného úradníka skutočne vyplynulo, že sťažovateľ sa v priebehu skúšobnej doby presťahoval do [REDAKOVANÉ]. Ústavný súd dopĺňa, že zo správy o povesti Mestského úradu Galanta doručenej okresnému súdu 11. augusta 2022 vyplýva, že sťažovateľ má evidovaný „len“ prechodný pobyt na adrese [REDAKOVANÉ], do 31. decembra 2024.

15.2. Ústavný súd sa v zmysle popísaných skutočností nestotožnil so sťažovateľovou námietkou zameranou na to, že krajský súd nevzal do úvahy štádium konania, v ktorom sťažovateľ vystupoval už ako odsúdený, t. j. nie obvinený, a teda nemal povinnosť oznamovať súdu prípadnú zmenu adresy. Z už popísaných skutočností je zrejmé, že okresný súd a následne aj krajský súd vyhodnotili aj (v tom čase) aktuálne štádium konania (§ 419 Trestného poriadku).

15.3. Ak sťažovateľ tvrdil, že nenašiel v napadnutom uznesení explicitnú odpoveď na argument, či okresným súdom ustálená adresa pre doručovanie mala na účely fikcie doručovania trvať aj rámci postupu podľa § 419 Trestného poriadku, predmetné posúdenie je možné vyčítať z jeho obsahu a stotožnení sa krajského súdu s postupom súdu prvého stupňa. Ústavný súd dopĺňa, že rozhodnutie súdu si nie je možné predstavovať ako prísne formalizovanú či mechanickú činnosť (na každú jednu konkrétnu otázku je presne k nej priraditeľná konkrétna odpoveď).

16. Sťažovateľ ďalej argumentoval, že nebol riadne upovedomený o konaní verejného zasadnutia. V kontexte informácií vyplývajúcich z napadnutého uznesenia krajského súdu a zo súdneho spisu ústavný súd sumarizuje, že upovedomenie o konaní verejného zasadnutia bolo okresným súdom zasielané sťažovateľovi najskôr na adresu jeho trvalého pobytu s tým, že zásielka sa vrátila späť ako nedoručená s poznámkou „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“. Zo zápisnice o verejnom zasadnutí z 28. novembra 2022 vyplýva konštatovanie samosudcu o tom, že sťažovateľ nebol riadne upovedomený o termíne verejného zasadnutia, keďže v rámci probácie 4. októbra 2022 oznámil novú adresu na doručovanie. Verejné zasadnutie tak samosudca odročil na 23. január 2023 a opätovne doručoval upovedomenie o termíne verejného zasadnutia na 23. január 2023, ktoré mu tentokrát zasielal na adresu prechodného pobytu. Predmetná zásielka sa okresnému súdu vrátila

22. decembra 2022 s poznámkou „*zásielka neprevzatá v odbernej lehote*“. V okolnostiach veci teda okresný súd doručoval sťažovateľovi predmetné upovedomenie dokonca na obe dotknuté adresy (adresa trvalého aj prechodného pobytu). V uvedenom postupe a jeho následnom vyhodnotení krajským súdom ústavný súd nenašiel možnosť porušenia označeného práva (bod 1 tohto uznesenia, pozn.) sťažovateľa.

17. V nadväznosti na uvedené skutočnosti okresný súd doručoval na adresu prechodného pobytu sťažovateľa aj uznesenie okresného súdu. Z doručenky o doručovaní uznesenia okresného súdu je zrejmé, že zásielka sa okresnému súdu vrátila s poznámkou „*adresát je neznámy*“. Sťažovateľ namietal, že práve touto skutočnosťou sa krajský súd nezaoberal.

17.1. Pri posúdení predmetnej argumentácie ústavný súd zohľadňoval viaceré skutočnosti. Predovšetkým však hľadisko materiálnej ochrany práv sťažovateľa. Sťažovateľ totiž namietal, že v jeho prípade došlo k porušeniu práv meritórnym nepreskúmaním veci. V podanej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu však argumentoval jedine tým, že mu upovedomenie o termíne verejného zasadnutia a uznesenie okresného súdu neboli doručované správne, resp. riadne pre uplatnenie fikcie doručenia. To znamená, že do jej obsahu nepremietol žiadnu námietku týkajúcu sa nesprávnosti uznesenia okresného súdu v súvislosti s meritom veci, t. j. neosvedčenia sa v skúšobnej dobe podmieneného odkladu výkonu uloženého trestu odňatia slobody. V sťažnosti ani náznakom neuviedol, aký negatívny vplyv malo tvrdené porušenie zákona na samotnú realizáciu jeho práva na obhajobu a prístup k súdu, keďže žiadne také námietky nepredniesol. Vo vzťahu k úspešnému namietaniu porušenia základných práv nepostačuje tvrdenie, že mu nebolo doručené rozhodnutie, ak zároveň sťažovateľ neoznačil žiadne reálne negatívne dôsledky a dopady takéhoto postupu, ktoré by boli spôsobilé zasiahnuť do jeho základných práv (m. m. III. ÚS 637/2015). Predmetnú námietku ústavný súd posúdil ako nedôvodnú.

17.2. Bez významu nie je ani ďalšie sťažovateľovo konanie, keď mu bol v nadväznosti na vydané rozhodnutia nariadený výkon trestu odňatia slobody v trvaní šiestich mesiacov. Výzvu na nastúpenie do výkonu trestu odňatia slobody sa mu okresným súdom nepodarilo doručiť. Zo súdneho spisu ďalej vyplýva, že, čo sa týka jeho osoby, bolo na území Slovenskej republiky vyhlásené pátranie. Medzičasom sťažovateľ síce zaslal okresnému súdu aj návrh na odklad nástupu do výkonu trestu odňatia slobody, ktorý bol okresným súdom zamietnutý, ako aj žiadosť o určenie ústavu (a času), v ktorom (a kedy) má svoj trest začať vykonávať (bez akýchkoľvek námietok týkajúcich sa merita veci), avšak na výzvu okresného súdu na nastúpenie do výkonu trestu odňatia slobody nereagoval.

17.3. V neposlednom rade samotný sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že zo vzniknutej situácie „*nevini*“ okresný súd, keďže na Mestskom úrade Galanta zistil informáciu, že „*matrika pozabudla ukončenie prechodného pobytu nahlásiť do registra obyvateľov*“. Pochybenie teda v skutočnosti nepripisuje okresnému súdu či krajskému súdu, ale mestu Galanta s konštatovaním, že predmetná skutočnosť nemôže byť počítaná na jeho vrub.

17.4. Berúc do úvahy všetky v bode 17 tohto uznesenia popísané fakty, ústavný súd rezumuje, že okresný súd mohol zväziť aj opätovné doručenie uznesenia okresného súdu na adresu trvalého pobytu (v kontexte poznámky, ktorá sa mu vrátila s doručením uznesenia okresného súdu, pozn.), v okolnostiach tejto veci však k tejto skutočnosti pristupujú iné okolnosti (17.1. až 17.3.), ktoré odôvodňujú ústavným súdom vykonaný záver o tom, že nenašiel dôvod na prijatie ústavnej

sťažnosti na ďalšie konanie. Predmetné konštatovanie neodporuje ani princípom, ktoré ústavný súd už vyslovil v recentnom náleze č. k. III. ÚS 122/2023-23 z 12. októbra 2023.

18. Vzhľadom na sťažovateľom uplatnené námietky, obsah napadnutého uznesenia, popísané okolnosti sťažovateľovej veci (najmä bod 17 tohto uznesenia, pozn.), obsah dotknutého súdneho spisu, ktoré ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa vzal do úvahy, ústavný súd považuje napadnuté uznesenie za ústavne akceptovateľné. Krajský súd popísal dôvody, pre ktoré považoval sťažovateľovu sťažnosť podanú proti uzneseniu okresného súdu za oneskorenú ústavne udržateľným spôsobom a pri výklade a aplikácii zákonného predpisu sa neodchýlil od znenia dotknutých ustanovení, že by tým zásadne poprel ich účel a význam, v nadväznosti na čo ústavný súd nenašiel takú možnosť porušenia namietaných práv sťažovateľa, ktorej realnosť by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, v nadväznosti na čo odmietol jeho ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

19. Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd ju v súlade s konštantnou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva kvalifikoval ako nedôvodnú vzhľadom na neaplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na „*konanie o neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia*“. Toto konanie sa totiž netýka rozhodnutia o „trestnom obvinení“ a ani „občianskych práv a záväzkov“ (pozri napr. rozhodnutia vo veciach: Plischke c. Rakúsko zo 7. 3. 1964, X. c. Rakúsko z 23. 5. 1966, X. c. Rakúsko z 19. 7. 1966, X. c. Spojené kráľovstvo z 13. 7. 1970, Helmut Aldrian c. Rakúsko zo 7. 5. 1990). Vzhľadom na uvedené ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú už pri jej predbežnom prerokovaní.

20. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 29. novembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu